

จุดมุ่งหมายสำคัญของการวิจัย เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความสามารถในการใช้ลักษณะนามภาษาไทย ไตรรงค์ตามภาษาเขียน โดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากคะแนนแบบทดสอบของนักเรียนแต่ละระดับอายุ และศึกษาแบบการใช้ลักษณะนามที่ต่างจากภาษาเขียนของนักเรียนแต่ละระดับอายุ รวมทั้งเปรียบเทียบจำนวนรอยละของนักเรียนแต่ละระดับอายุที่ใช้ลักษณะนามภาษาไทยตรงตามภาษาเขียน

ผลการวิจัยนำมาอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

1. การคำนวณหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปรากฏว่า

1.1 นักเรียนทำคะแนนเฉลี่ยได้เพิ่มขึ้นตามลำดับอายุที่สูงขึ้นและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อนำค่าเฉลี่ยไปเขียนแผนภูมิที่ 1 มีแนวโน้มสูงขึ้นเกือบเป็นเส้นตรงรวมทั้งผลการวิเคราะห์แนวโน้มทางสถิติในการร่างที่ 2.2 พบว่าขอมุมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเป็นเส้นตรงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 จึงอาจกล่าวได้ว่าเด็กปกติจะใช้ลักษณะนามไตรรงค์ตามภาษาเขียนเพิ่มขึ้นตามลำดับอายุที่สูงขึ้น คือเด็กอายุมากจะใช้ลักษณะนามตรงตามภาษาเขียนมากกว่าเด็กอายุน้อย แต่ลักษณะนามที่นำมาสร้างแบบทดสอบเป็นเพียงลักษณะนามบางส่วนเท่านั้น เนื่องจากลักษณะนามมีจำนวนมากเกินกว่าจะรวบรวมมาทดสอบได้หมดจึงตีความเฉพาะบางส่วนที่สุ่มเลือกมา เกี่ยวกับเรื่องนี้รัสเซล¹ (Russell, 1941) วัตถุประสงค์พท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่าการใช้คำศัพท์จะเพิ่มขึ้นเป็นเส้นตรง (linear) โดยประมาณ รัสเซลได้ขอคิดว่าเส้นตรงนี้เป็นเพียงมาตรฐานคะแนนจากแบบทดสอบบางส่วนที่คิดขึ้น และจะนำไปตีความไม่ได้อีกการใช้คำศัพท์ของ

1

D.H. Russell, The Dimension of Children's Meaning Vocabularies in Grade Four Through Twelve, "Univ. of Calif. Publ. in Educ.", XI (1941), 48-51 cited by Carroll E Reed (ed.), Development of Native Language Skill Beyond the Early Year", The Learning of Language (Appleton Century - Crofts, 1971), p. 124.

เด็กพัฒนาการ เป็นเส้นตรงจนกว่าจะวัดความสามารถในการใช้คำศัพท์ของแต่ละคนได้สมบูรณ์ คำศัพท์หรือลักษณะนามภาษาเขียนที่ใช้ทดสอบจึงประมาณค่าเฉลี่ยได้เพียงใกล้เคียงความจริงเท่านั้น

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของนักจิตวิทยา ก่อน ๆ เช่น สมิธ เซอร์ดี โลเบน แมคคาร์ธีย์ เมนยัค และคนอื่น ๆ ซึ่งกล่าวอ้างไว้ในบทที่ 1 ทานเหล่านี้ศึกษาการใช้คำศัพท์และวากยสัมพันธ์ของเด็กวัยต่าง ๆ ใช้วิธีบันทึกขอมูลระยะยาวติดต่อกันหรือระยะสั้นโดยวิธีสังเกตและทดสอบ พบว่าเด็กจะพูดคำศัพท์ได้เพิ่มขึ้นและใช้วากยสัมพันธ์ได้ถูกต้องสมบูรณ์เพิ่มขึ้นเป็นสัดส่วนกับอายุ ฉะนั้นอายุจึงน่าจะมีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาของเด็กด้วย

นักจิตวิทยาที่กล่าวมาแล้วศึกษาวิจัยเด็กในระดับก่อนเข้าเรียนหรือประถมศึกษา แต่อาจจะนำผลการวิจัยดังกล่าวมาคาดคะเนผลกับเด็กมัธยมศึกษาหรือผู้ใหญ่ได้ ชอมสกี เบรนบราวน์ เบลูคกี และคนอื่น ๆ ได้แสดงความคิดเห็นและวิจัยสนับสนุนความเชื่อที่ว่าเด็กจะรู้จักใช้คำและสร้างประโยคโดยมีกฎของตัวเองกลั่นกรองขอมูลจากสิ่งเรต่าง ๆ ทางภาษาที่ได้รับ เมื่อเด็กอายุมากขึ้นมีประสบการณ์มากขึ้นคือได้ยินได้ฟังสิ่งเรทางภาษาเพิ่มขึ้นเด็กย่อมใช้คำและประโยคได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

แมคคาร์ธีย์² มีความคิดเห็นว่าการใช้คำศัพท์ของเด็กน่าจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตลอดชีวิต เพราะแต่ละคนยังคงเรียนรความหมายของคำใหม่ ๆ และเรียนรคำใหม่ที่คล้ายกัน ส่วนแครรอลล์³ ศึกษาพบว่าผู้ใหญ่มีแนวโน้มจะใช้คำศัพท์ได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญจนถึงอายุ 40 หรือ 50 ปี เป็นอย่างน้อยที่สุด โดยเฉพาะผู้ที่ชอบพูดชอบอ่านอยู่เสมอ

ผลจากตารางที่ 2 และแผนภูมิที่ 1 พบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนเพิ่มขึ้นตามลำดับอายุ แต่อัตราการเพิ่มของคะแนนเฉลี่ยหรือความสามารถในการใช้ลักษณะนามตรงตามภาษาเขียนของนักเรียนแต่ละช่วงอายุจะไม่สม่ำเสมอ

การวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาศึกษาเป็นแบบภาคตัดขวาง (Cross - sectional)

²McCarthy, "Language Development in Children," p. 527.

³Carroll, "Development of Native Language Skill Beyond the Early Year," Loc. cit.

ผลที่ได้มีโอกาสจะผิดพลาดได้ เนื่องจากไม่ได้ติดตามศึกษากลุ่มตัวอย่างเดียวกันต่อเนื่องกันทุกระดับชั้น แต่ละระดับชั้นอาจมีตัวแปรอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น วิธีสอนที่ต่างกัน อาจควบคุมให้ดีขึ้น โดยการติดตามกลุ่มตัวอย่างเดียวกันและครูคนเดียวกัน วิธีที่ใช้เวลาศึกษานาน อาจมีตัวแปรอื่น ๆ มาเกี่ยวข้อง เช่น สิ่งแวดล้อมอาจเปลี่ยนไปตามกาลเวลา

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของเมนยัค⁴ ที่ศึกษาโครงสร้างประโยคของเด็ก ระดับเตรียมอนุบาลและประถมศึกษาปีที่ 1 เขาสรุปว่าเด็กจะใช้โครงสร้างประโยคตรงตามหลักไวยากรณ์เพิ่มขึ้นอย่างไม่สม่ำเสมอ (Smooth Progression) คืออาจเพิ่มช้าหรือเร็ว บางระยะ

การวิจัยครั้งนี้พบว่าอัตราการเพิ่มของคะแนนเฉลี่ยจะมากที่สุดที่ระดับอายุ 10/9 ถึง 12/9 ปี ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนระดับอายุดังกล่าวเพิ่งเริ่มเรียนลักษณะนามภาษาไทยโดยตรงในวิชาภาษาไทย จึงนำมาใช้มาก และพบว่าอัตราการเพิ่มของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนระดับอายุ 6/9 ถึง 12/9 ปี ซึ่งเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 1 จะมากกว่าอัตราการเพิ่มของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนระดับอายุระหว่าง 12/9 ถึง 17 ปี ซึ่งเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 5 ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของสมิธที่พบว่าเด็กอายุ 1 ถึง 6 ปี จะใช้คำศัพท์เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว คือเริ่มจาก 3 คำเมื่ออายุ 1 ปี และเพิ่มเป็น 2,562 คำเมื่ออายุ 6 ปี มิลเลอร์⁵ (Miller) กล่าววว่าหลังจากอายุ 6 ปี เด็กก็ยังคงใช้คำศัพท์เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนเด็กโตหรือผู้ใหญ่จะใช้คำศัพท์เพิ่มน้อยกว่าเด็กวัยก่อนเขาเรียน เขากล่าวเสริมอีกว่าเด็กส่วนมากใช้คำศัพท์เพิ่มขึ้นช้า ๆ ในระยะแรกที่เป็นทารก และจะค่อย ๆ เพิ่มเร็วขึ้นระหว่างอายุ 2 ถึง 8 ปี ต่อมาจะค่อย ๆ เพิ่มช้าลงจนบรรลุวุฒิภาวะ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเด็กวัยแรก ๆ มีพัฒนาการด้านต่าง ๆ เจริญรวดเร็ว ต่างกับผู้ใหญ่หรือเด็กโตที่พัฒนาการเริ่มจะคงที่ ส่วนทารกจะมุ่งฝึกหัดเดินมากกว่าฝึกหัดพูด จึงใช้คำศัพท์เพิ่มขึ้นช้า

นอกจากนี้สาเหตุที่อัตราการเพิ่มของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนระดับอายุน้อยมีมาก

⁴ Menyuk, "Syntactic Rules Used by Children from Preschool through First Grade," pp. 533-46

⁵ Miller, "The Verbal Behavior of Children," pp. 148-9

กว่าอัตราการเพิ่มของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนอายุมากอาจเป็นเพราะนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นเพิ่งเริ่มเรียนลักษณะนามภาษาเขียนทางอ้อมจากบทเรียนวิชาต่าง ๆ และนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายรวมทั้งมัธยมศึกษาตอนต้นเพิ่งเริ่มเรียนลักษณะนามภาษาเขียนโดยตรงจากวิชาภาษาไทย ซึ่งอาจมีส่วนให้เด็กใช้ลักษณะนามภาษาเขียนมากขึ้น ส่วนนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเรียนลักษณะนามภาษาเขียนแล้ว และลักษณะนามภาษาเขียนมีจำนวนจำกัด ประกอบกับคำถามที่นำมาทดสอบเป็นคำถามสามัญที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เมื่อนักเรียนอายุมากขึ้นจึงมีโอกาสรู้อัตราการใช้ลักษณะนามเกือบครบจำนวนที่มีอยู่ ทำให้ใช้ลักษณะนามตรงตามภาษาเขียนเพิ่มขึ้นน้อย

1.2 นักเรียนทำแบบทดสอบไคคา เบียง เบนมาตรฐานลดลงเมื่ออายุมากขึ้น เช่นในตารางที่ 2 ค่าเบียงเบนมาตรฐานของนักเรียนอายุ 6/9 ปี เท่ากับ 22.02 และนักเรียนอายุ 17 ปี เท่ากับ 9.76 แสดงว่านักเรียนอายุน้อยมีความสามารถใช้ลักษณะนามภาษาไทยตรงตามภาษาเขียนต่างกันมากกว่านักเรียนระดับอายุเดียวกัน และจะค่อย ๆ มีความสามารถใกล้เคียงกับนักเรียนระดับอายุเดียวกันเมื่ออายุมากขึ้น

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เมนยุค⁶ ที่ศึกษาการใช้โครงสร้างประโยคของเด็กเตรียมอนุบาลและเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปรากฏว่าเด็กเตรียมอนุบาลเฉลี่ยแล้วพูดได้ 82.9 ประโยค ค่าเบียงเบนมาตรฐาน 16.7 และเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เฉลี่ยแล้วพูดได้ 105.7 ประโยค ค่าเบียงเบนมาตรฐาน 15.2 แสดงว่าในการใช้โครงสร้างประโยค เด็กชั้นประถมปีที่ 1 มีความสามารถใกล้เคียงกันมากกว่าเด็กชั้นเตรียมอนุบาล

สรุปผลการวิจัยว่านักเรียนอายุมากใช้ลักษณะนาม ไคตรงตามภาษาเขียนมากขึ้นใกล้เคียงกันที่เป็น เช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนอายุมากเคยเรียนลักษณะนามภาษาเขียนจากวิชาการใช้ภาษาไทยเหมือนกันจึงไคคะแนนการทดสอบมากขึ้นใกล้เคียงกัน ทำให้ส่วนเบียงเบนมาตรฐานน้อยลง เมื่อนักเรียนอายุมากขึ้น

2. การวิจัยครั้งนี้พบว่าไม่มีนักเรียนอายุ 17 ปี คนใดทำแบบทดสอบไคคะแนนเต็มทั้ง ๆ ที่น่าจะทำได้คะแนนเต็มบ้างเป็นบางคน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ

2.1 นักเรียนส่วนมากไม่ใช้ลักษณะนามภาษาเขียนบางคำในปัจจุบัน ทราบไคจากการวิเคราะห์จำนวนรอยละของนักเรียนที่ใช้ลักษณะนามต่างจากภาษาเขียน นักเรียน

⁶Bar - Adon and Leopold (ed.), "Syntactic Structures in the Language of Children," pp. 290-99

จะใช้ลักษณะนามอื่นมาแทน เช่น "บัญชี" เปลี่ยนลักษณะนามจาก "บาน" เป็น "เล่ม" และ "พลู" เปลี่ยนลักษณะนามจาก "กระบอก" เป็น "ดอก" เป็นต้น (คล้ายกับคำที่มีเครื่องหมาย * หน้าตัวเลขในภาคผนวก ข(1)) เนื่องจากนักเรียนใช้ลักษณะนามต่างจากภาษาเขียนแล้วไม่มีผู้ใดทักท้วงจึงยังคงใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน ทำให้ไค้คะแนนไม่เต็ม

2.2 ถ้านักเรียนใช้ลักษณะนาม บางคำที่ต่างจากภาษาเขียนก็อาจสื่อความหมายได้ เช่น ลักษณะนาม "อัน" หรือ "ตัว" อาจใช้ขยายนามได้หลายประเภท ทำให้นักเรียนหรือผู้ใหญ่ไม่เห็นความสำคัญของลักษณะนาม

2.3 แบบทดสอบที่ให้นักเรียนทำเป็นประเภทเติมคำในช่องว่าง นักเรียนต้องนึก (recall) หากคำลักษณะนามที่เคยเรียนรู้แล้วมาเติมจึงมีโอกาสที่จะนึกไม่ออกได้ ถ้าเปลี่ยนแบบทดสอบเป็นประเภทมีตัวเลือก นักเรียนอาจไค้คะแนนมากกว่านี้ เนื่องจากเคยเรียนรู้ลักษณะนามคำนั้นมาก่อน เมื่อเห็นอีกครั้งจึงจำได้

3. แบบการใช้ลักษณะนามที่ต่างจากภาษาเขียนของนักเรียน

3.1 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนอายุน้อยมีแนวโน้มจะใช้แบบของลักษณะนามต่างจากภาษาเขียนมากกว่านักเรียนอายุมากแต่นักเรียนอายุ 6/9 ปี จะใช้น้อยกว่านักเรียนอายุ 8/9 ปี ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนยังไม่เคยได้ยิน ไม่เคยใช้และไม่เข้าใจคำนามบางคำมาก่อน จึงไม่ตอบลักษณะนามที่ขยายคำนามดังกล่าว ส่วนนักเรียนอายุมากตอบต่างจากภาษาเขียนน้อยลง อาจเป็นเพราะเรียนลักษณะนามภาษาเขียนจากบทเรียนวิชาภาษาไทยและวิชาอื่น ๆ มากขึ้น

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ บราวน์ และ เบอร์กโก⁷ ซึ่งศึกษาการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างคำใหม่ที่ได้ยินกับคำใหม่ที่โครงสร้างขึ้น ทดลองเด็ก 3 กลุ่ม ๆ ละ 20 คน จากระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 และผู้ใหญ่อีก 1 กลุ่มจำนวน 20 คน เพื่อเปรียบเทียบผู้ทดลองจะเสนอประโยคที่มีคำใหม่ให้ และให้ผู้รับการทดลองนึกคำที่เป็นคำชนิดเดียวกับคำ

⁷Brown and Bergo, loc. cit.

เดียวกับคำที่มีในประโยคนำมาเติม คำที่กำหนดให้ตอบมี 6 ชนิด คือ คำนามนับได้ คำนามนับไม่ได้ คำกริยาวิเศษณ์ คำคุณศัพท์ สกรรมกริยาและอกรรมกริยา จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่าคำที่ผู้ใหญ่ตอบจะเป็นคำชนิดเดียวกับคำที่กำหนดให้ ส่วนคำที่เด็กตอบจะต่างจากชนิดของคำที่กำหนดให้ เมื่อเด็กใช้วากยสัมพันธ์ได้เพิ่มขึ้นก็จะคอย ๆ ตอบในรูปที่กำหนดให้

3.2 นักเรียนทุกระดับอายุบางคนใช้ลักษณะนามต่างจากภาษาเขียนบางคำ ซ้ำกับคำนามพยางค์ตน หรือพยางค์ท้าย หรือซ้ำคำนามทั้งคำ นักเรียนอายุน้อยมีแนวโน้มจะตอบลักษณะนามดังกล่าวมากกว่านักเรียนอายุมาก และจำนวนนักเรียนที่ตอบก็มากกว่าด้วยเช่นกัน เหตุที่นักเรียนใช้คำเหล่านี้อาจเป็นเพราะนึกคำอื่นไม่ได้หรือไม่ทราบจะใช้คำใด และนักเรียนอายุน้อยเรียนลักษณะนามภาษาเขียนเพียงส่วนน้อยเท่านั้น

ส่วนคำภาษาต่างประเทศที่นักเรียนตอบมากครั้งขึ้นตามลำดับอายุที่มากขึ้น ระดับอายุ 6/9 ปีไม่ตอบเลยคือลักษณะนามต่างจากภาษาเขียนที่ขยายคำนาม "กำลังไฟฟ้า" ที่เป็นเช่นนี้เพราะคำจากภาษาต่างประเทศ เช่น "โวลต์" "แอมแปร์" มีในบทเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนอายุมาก ส่วนนักเรียนอายุ 8/9 ปีตอบน้อยมากเนื่องจากยังไม่ได้เรียนคำภาษาต่างประเทศดังกล่าว ที่ตอบได้อาจได้ยืมมาจากผู้ใหญ่ ส่วนนักเรียนอายุ 6/9 ปียังไม่ได้เรียนเรื่องกำลังไฟฟ้าจึงไม่ตอบคำภาษาต่างประเทศ

ถ้านักเรียนเคยเรียนลักษณะนามต่างจากภาษาเขียนที่เป็นคำภาษาต่างประเทศขยายคำนาม "กำลังไฟฟ้า" มาแล้ว และไปพบคำนามคำเดียวกันนี้ใช้ลักษณะนามว่า "แรงเหวี่ยง" อาจทำให้เกิดความรู้สึกสับสนได้ ฉะนั้นจึงน่าจะเลือกใช้คำใดคำหนึ่งระหว่าง "วัตต์" กับ "แรงเหวี่ยง" หรือจะใช้ทั้ง 2 คำก็ได้แต่ควรควรอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ

3.3 นักเรียนทุกระดับอายุจะใช้ลักษณะนาม "อัน" ที่ต่างจากภาษาเขียนขยายคำนามมาก อาจเนื่องจากนักเรียนเห็นคำนามคำหนึ่งก็คิดว่าคล้ายกับคำนามที่เคยใช้ลักษณะนามไปแล้วจึงนำลักษณะนามคำนั้นมาขยายคำนามที่พบใหม่อีก

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เบรน⁸ (1963) ซึ่งศึกษาขบวนการของแต่ละคนในการเรียนรู้ตำแหน่งคำหรือวลีในประโยคที่ใดยืม และมีแนวโน้มที่จะเติมคำหรือวลี

⁸M. D. S. Braine, "On Learning the Grammatical Order of Words," Reading in the Psychology of Language, ed. Jakobvits and Miron (New Jersey: Englewood Cliffs, Prentice - Hall, Inc., 1967), pp.232 - 5.

ในตำแหน่งเดียวกันนี้เมื่อไปพบประโยคอื่น (Contextual Generalization)

โดยศึกษาจากเด็ก 16 คน อายุ 9/6 ถึง 10/5 ปี ทั้งหญิงและชายเพศละ 8 คน คำที่ให้เดิมเป็นคำที่ไม่มีความหมายและประโยคก็ไม่มีความหมายด้วย ผลการวิจัยพบว่าตำแหน่งคำที่แน่นอนในประโยคจะช่วยให้เด็กเห็นความคล้ายคลึงของประโยคที่ทำไปแล้วกับประโยคใหม่อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกับประโยคเดิมได้

การใช้ลักษณะนามก็เช่นเดียวกันคือ ต้องใช้ชื่อยคำนามที่มีตำแหน่งแน่นอน คือมีตำแหน่งอยู่หน้าลักษณะนาม เมื่อเด็กพบคำนามที่คล้ายกันก็มีแนวโน้มจะเติมลักษณะนามที่เคยใช้มาแล้ว เช่น ลักษณะนาม "อัน" เป็นต้น

นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนอายุน้อยที่สุดจะใช้ลักษณะนาม "อัน" ที่ต่างจากภาษาเขียนชื่อยคำนามมากที่สุด อายุ 6/9 ปีใช้ "อัน" ที่ซ้ำ ๆ กัน ชื่อยคำนามร้อยละ 80 ของคำนามทั้งหมด และจำนวนนักเรียนอายุน้อยที่สุดที่ใช้ลักษณะนาม "อัน" ซ้ำกันจะมากด้วยเช่นกัน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนระดับอายุนี้ยังไม่ได้เรียนลักษณะนามภาษาเขียนโดยตรง ส่วนที่เรียนทางอ้อมจากบทเรียนอื่น ๆ ก็มีลักษณะนามน้อยคำ เมื่อพบคำนามมาก ๆ และนึกลักษณะนามอื่นไม่ออกจึงใช้ลักษณะนาม "อัน" ซึ่งเด็กมักจะพูดติดปากอยู่แล้ว

3.4 นักเรียนเกินร้อยละ 50 ของจำนวนนักเรียนแต่ละระดับอายุเกือบทุกระดับอายุใช้ลักษณะนามต่างจากภาษาเขียนชื่อยคำนามบางคำ (ดูคำศัพท์ที่มีเครื่องหมาย * หน้าขอในภาคผนวก ข. (1)) อาจเป็นเพราะลักษณะนามภาษาเขียนเหล่านี้คนส่วนมากใช้กันน้อยในปัจจุบัน และปรากฏว่าลักษณะนามต่างจากภาษาเขียนบางคำนักเรียนทุกระดับอายุใช้ตรงกัน แสดงว่าลักษณะนามพวกนี้จะเป็นคำที่นิยมใช้ในปัจจุบันมากกว่าลักษณะนามภาษาเขียนในตำรา

3.5 นักเรียนทุกระดับอายุใช้ลักษณะนาม "อัน" ต่างจากภาษาเขียนซ้ำกันมากกว่าลักษณะนามคำอื่น อาจเป็นเพราะ "อัน" เป็นลักษณะนามที่ใช้ได้ง่าย เมื่อนำไปชื่อยคำนามใดจะสื่อความหมายได้ ถ้าเด็กต้องการพูดก็พูดออกมาได้ทันทีไม่ต้องคิดนาน ฉะนั้น "อัน" น่าจะเป็นลักษณะนามสากล

4. จากการวิเคราะห์จำนวนร้อยละของนักเรียนที่ใช้ลักษณะนามตรงตามภาษาเขียนพบว่า

4.1 คำนามบางคำจำนวนร้อยละของนักเรียนที่ใช้ลักษณะนามตรงตามภาษาเขียนขยายคำนามนั้น ๆ ไม่เพิ่มขึ้นตามลำดับอายุ อาจลดลงบางระดับอายุ เช่น "ถั่วพุด" (ลำดับคำที่ 40) และ "ไม้ซีก" (ลำดับคำที่ 165) พบว่าจำนวนร้อยละของนักเรียนจะลดลงที่ระดับอายุ 17 ปี ส่วนคำว่า "พุดจืด" (ลำดับคำที่ 169) จำนวนร้อยละของนักเรียนจะลดลงที่ระดับอายุ 12/9 และ 17 ปี เป็นคนที่ เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนระดับอายุที่ตอบตามภาษาเขียนได้น้อยอาจไม่รู้จักและไม่เคยใช้คำนามและลักษณะนามนั้น ๆ มาก่อน

4.2 มีลักษณะนามเพียงร้อยละ 3 ที่จำนวนร้อยละของนักเรียนระดับอายุมากที่สุดคือ 17 ปีในน้อยที่สุด เช่นลำดับคำที่ 16 (ฤดูกาลผนวก ข. (1)) น่าสังเกตว่าลักษณะนามเหล่านี้จะขยายคำนามง่าย ๆ เช่นผู้หญิง กิ่งไม้ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนระดับอายุมากเรียนแต่ลักษณะนามยาก ๆ และละเลยคำง่าย ๆ ทำให้ใช้ลักษณะนามต่างจากภาษาเขียนมาขยายคำนามง่าย ๆ ส่วนนักเรียนระดับอายุน้อยเพิ่งจะเรียนลักษณะนามเหล่านี้ใหม่ ๆ จึงใช้ตรงตามภาษาเขียน